

Pattayas Måne

Maik Jensen

Grafisk roman

PATTAYAS MÅNE

Maik Jensen

2021 © Maik Jensen
www.maikjensen.dk

Af same forfatter

Landflygtig – i åndernes verden (spændingsroman 2020)
Springtime – En ny begyndelse (Science Fiction roman 2017)
Rotter i Pattaya (roman 2016)
Broerne i Kanchanaburi (roman 2013)
I Garudas Kløer (spændingsroman 2010)

Vinteren havde lagt sig over Danmark.

Det bekymrede ikke mig det store, jeg var taget til varmere og behageligere himmelstrøg.

Efterhånden havde jeg opholdt mig i Thailand i omkring en uge.

Jeg havde oplevet templer, natur ...

... og havde også haft andre spændende oplevelser.

De første dage tilbragte jeg i Bangkok.

Her var meget at opleve, men også varmt som i en sauna på steroider.

Siden tog jeg cirka halvanden hundrede kilometer mod sydøst til turist destinationen Pattaya.

En by med piger der var klar til at tage imod mænd med særlige behov.

Hi sexy man!

Dagtimerne gik med det, man nu engang foretager sig om dagen, når man er i Pattava.

Og efter mørkets frembrud gik tiden også med det, man nu engang laver på den tid af døgnet, hvis man er i Pattaya.

Det var en af disse aftener, jeg mødte hende.

Jeg havde forvildet mig ind i en bar, jeg aldrig tidligere havde besøgt. Til forveksling lignede den mange af Pattayas øvrige beværtninger.

Hi I am Jan

Senere fik jeg at vide, Jan er det thailandske ord for måne.

Jeg sad og nød en øl, da en af stedets halvunge damer kom hen til mig.

Jan fik en drink, og vi faldt i snak. Ingen barpige klicher, i stedet gav hun mig en følelse af, at vi havde kendt hinanden i et tidligere liv.

Ikke fordi jeg tror på tidligere liv, men det gjorde Jan.

Faktisk nød vi hinandens selskab i en sådan grad, at hun gik med, da jeg senere tog videre.

Inden vi forlod baren, tog Jan værdig afsked med dens åndelige beskytter.

Ånderne troede hun fuldt og fast på.

En bahtbus fragtede os gennem byen.

Imens funkede Pattayas måne som sjældent set.

Vi blev sat af ved festgaden.

Som altid var Walking Street fyldt med neonlys og mennesker.

Vi ønskede at opleve noget livemusik.

Lam Morrison var på scenen i Hot Tuna Bar.

En eventyrlig oplevelse.

Men mere eventyrlig blev den oplevelse, jeg senere fik på mit hotelværelse.

Den efterfølgende dag forløb som mange andre dage, jeg havde tilbragt i Pattaya.

Efter mørkets frembrud troppede jeg op i samme bar som aftenen før.

Igen tog Jan med mig ud i Pattayas forlystelsesliv.

Og da jeg næste morgen forlod Pattaya, gjorde Jan mig selskab.

Ud på eftermiddagen nåede vi til Koh Chang, hvor vi installerede os i en bungalow.

Koh Chang er en større ø, beliggende nær grænsen til Cambodja.

Chang er det thailandske ord for elefant.

Det var på Koh Chang, det gik op for mig, at Jans forhold til ånderne kunne blive mere problematisk, end jeg på forhånd havde forestillet mig.

Phra Phoom taler til mig.

Mit kendskab til thailandsk kultur var stor nok til, at jeg vidste, Phra Phoom er en af de ånder, som har hjemme i åndehusene.

Ja så, hvad siger Phra Phoom?

Den siger, at jeg skal - at jeg skal - det kan en farang* alligevel ikke forstå.

*Farang er thaiernes betegnelse for hvide udlændinge.

Prøv at få mig til at forstå.

Ikke nu!

Et øjeblik senere havde Jan fået mig til at glemme alt om en talende Phra Phoom.

Den efterfølgende nat havde jeg tågede, ubestemmelige drømme.

Jeg vågnede brat ved hyl ude fra. Lyden fik mig til at tænke på vilde dyr.

Jeg var i tvivl, måske hyleriet blot var noget, jeg havde drømt?

Da jeg vågnede næste morgen, lå Jan igen ved min side i sengen.

Var hendes forsvind blot noget, jeg havde drømt? Nej, hun var fuldt påklædt.

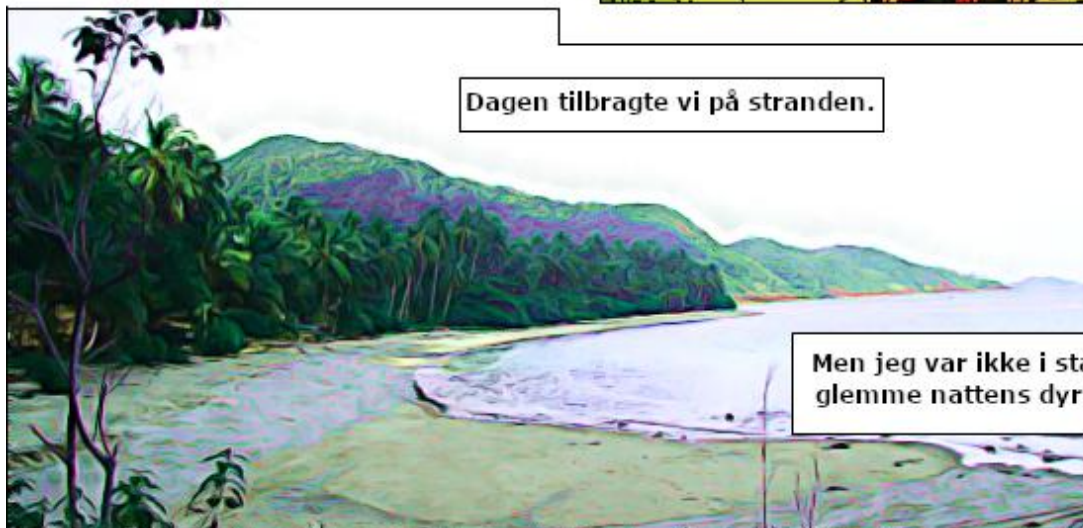
Men pladsen ved siden af mig i sengen var tom, Jan var ikke at se nogen steder.

Da jeg senere spurgte hende om, hvor hun havde været, fik jeg et af de intetsigende svar, thailandske kvinder er berygtede for at beherske til perfektion.

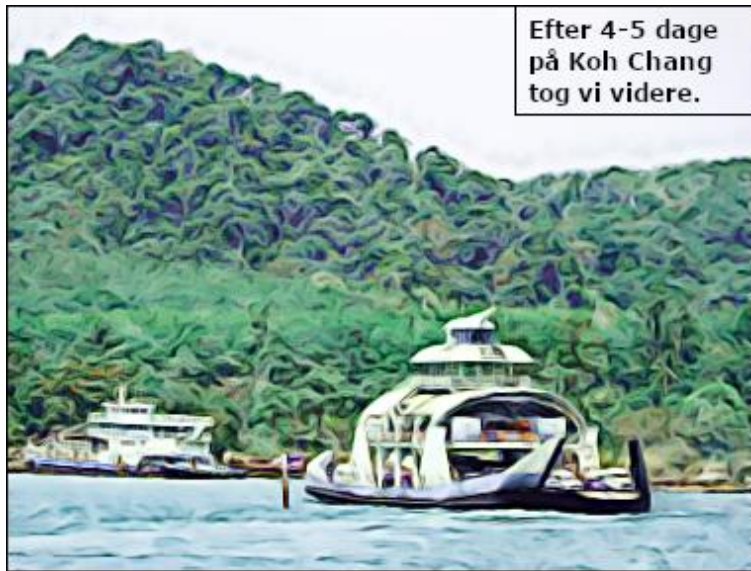
Jeg var - min mor - og så - derfor. Det må du forstå, Jesper!

Dagen tilbragte vi på stranden.

Men jeg var ikke i stand til at glemme nattens dyriske hyl.

Efter 4-5 dage på Koh Chang tog vi videre.

Turen gik over grænsen til Cambodja.

Cambodja har ligheder med Thailand, men er mere tilbagestående.

Det var aften, inden vi nåede til Phnom Penh og fik os installeret på et hotel.

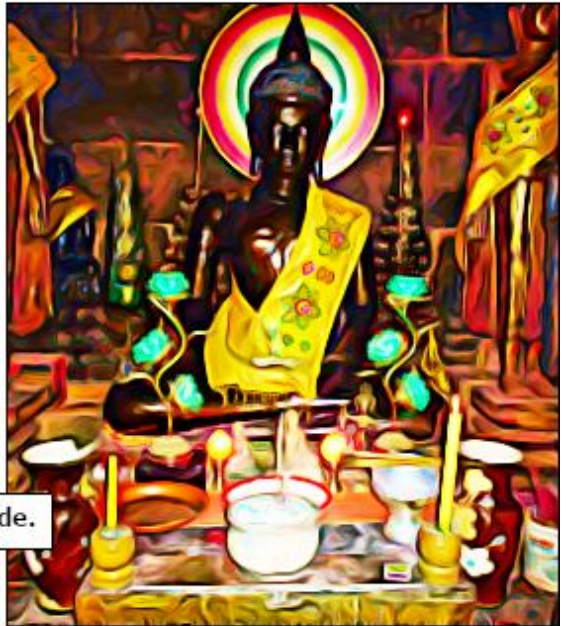

Phnom Penh er Cambodjas hovedstad.

Den er anlagt hvor floderne Mekong og Tonle Sap mødes.

Byen pulser af kulturel ynde.

Men bærer også præg af Pol Pots rædselsregime.

Dagen efter vores ankomst hyrede Jan og jeg en tuk tuk, så vi kunne opleve byen.

På et tidspunkt nåede vi til Wat Phnom.

Templet befinder sig på byens eneste bakketop.

Wat Phnom's rødder går mere end 500 år tilbage i tiden.

Vi gik indenfor.

Straks blev jeg overvældet af omgivelserne.

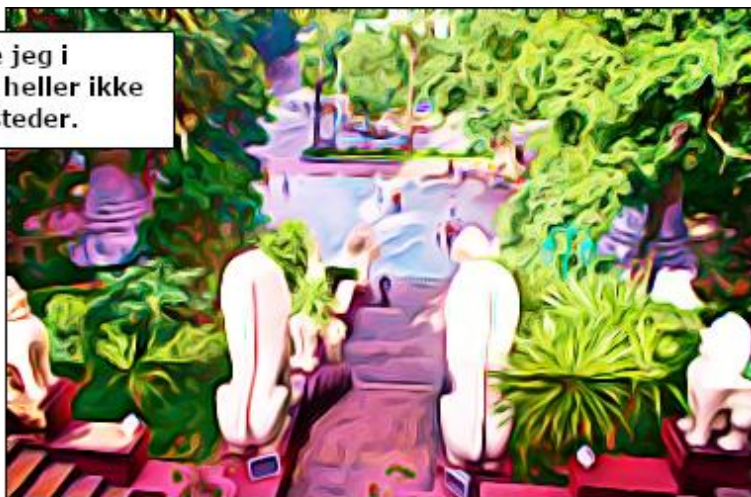

Da jeg kom tilbage til virkeligheden, opfattede jeg, Jan var væk.

Jeg kiggede rundt, men hun var ingen steder at se.

Udenfor kunne jeg i første omgang heller ikke se Jan nogen steder.

Men så fik jeg øje på et alter med en knælende kvinde foran.

Jeg gik tættere på, og da kvinden rettede sig op, kunne jeg se, det var Jan.

Hvorfor er du her?

Yeay Penh kaldte på mig, Og når Phnom Penhs mægtigste ånd kalder, kommer jeg.

Efterfølgende lokkede Jan mig til at købe offergaver, hun kunne give til - Yeay Penh.

Om aftenen tog vi ud og udforskede Phnom Penhs natteliv.

Vi endte på en bar med livemusik.

På et tidspunkt, hvor jeg sad og nød musikken, forsvandt Jan. Jeg regnede med, at hun var på toilettet.

Men hun kom ikke tilbage.

Jeg ventede i halvanden time, men Jan dukkede aldrig op.

På vej til hotellet konstaterede jeg, månen var på himlen, men fuldmåne var det ikke længere.

Først næste dag dukkede Jan op. Træt. Og hun var dårlig til at redegøre for, hvor hun havde været.

Yeay Penh kaldte på mig, derefter husker jeg ingenting.

Lad mig nu sove! Bagefter bliver alt godt - igen.

Da det blev aften var Jan frisk igen. Vi gik ud og kiggede på byen og endte igen i baren med livemusik.

Pludselig skete der det, som ikke måtte ske. Jan var forsvundet!

Jeg forlod baren og gik hen til Wat Phnom, som blot lå et kort stykke der fra.

Ganske som aftenen før kom hun ikke tilbage.

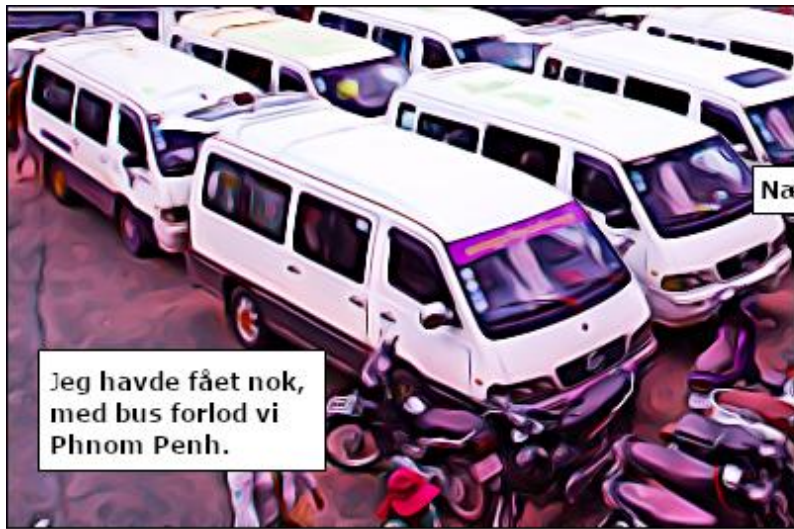

Templet var lukket for natten, og heller ikke her var Jan at se nogen steder.

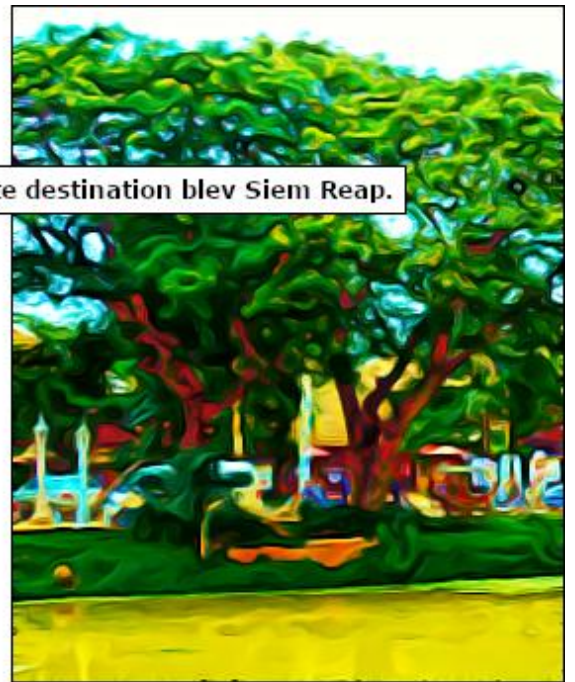

På vej til hotellet nød jeg en øl i en bar på Street 51.

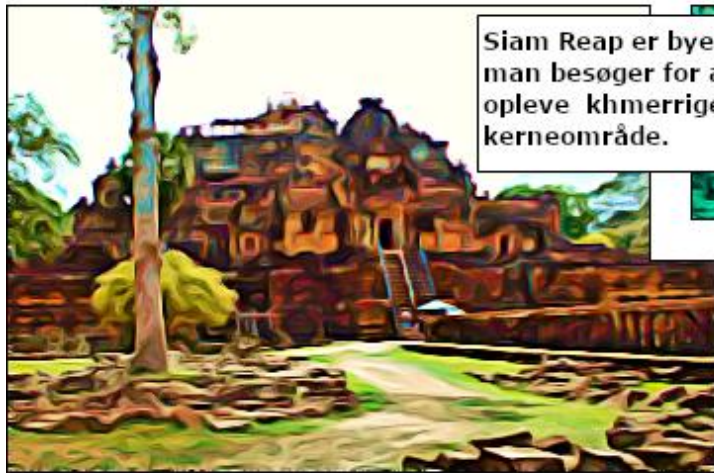
Jan dukkede op igen næste morgen. Uden at kunne huske, hvor hun havde været.

Jeg havde fået nok,
med bus forlod vi
Phnom Penh.

Næste destination blev Siem Reap.

Siem Reap er byen,
man besøger for at
opleve khmerrigets
kerneområde.

Med Angkor Wat.

I Middelalderen var khmererne Sydøstasiens største magtfaktor.

Og Angkor var stedet, hvorfra khmerernes magt blev udøvet.

I dag består Angkor udelukkende af ruiner, til gengæld er det et overdådigt ruinområde.

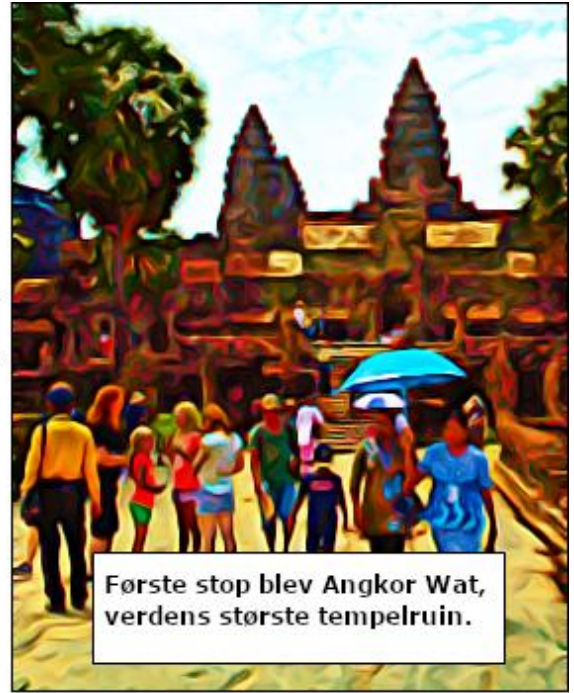

Men mit møde med Angkor blev ikke den fornøjelse, jeg på forhånd havde sat næsen op efter.

Dagen begyndt ellers godt med fint vejr.

Vi tog afsted for at opleve seværdighederne.

Første stop blev Angkor Wat, verdens største tempelruin.

Her var masser at se på.

Derfor opdagede jeg ikke straks, Jan var væk.

I første omgang kunne jeg ikke se hende nogen steder.

Så mente jeg svagt at kunne høre hendes stemme.

Den kom fra et sted indenfor, hvor det så ud til, der var et alter.

Da jeg kom derind, var Jan der rigtignok, men hun var klædt på en måde, som man ikke bør være klædt et sted som dette.

Hvad laver du, Jan? Tag tøj på!

For sent! En tempelbetjent kom hen til os og beordrede os til at forlade stedet.

Straks!

Da vi var kommet ud fra Angkor Wat, spurgte jeg Jan om årsagen til hendes optræden.

Det kan en farang alligevel ikke forstå.

Vi tog videre og kiggede på lidt af det øvrige Angkor-område.

Igen forsvandt Jan, men denne gang gad jeg ikke lede efter hende.

Det behøvede jeg heller ikke, kort tid senere kunne jeg høre hendes stemme. Hun var i skænderi med nogen.

Jeg fandt hende ved et alter, hvor der herskede noget ravage.

Det endte med, at jeg kom til at betale erstatning for ødelæggelser, Jan havde forårsaget.

Opholdet i Siem Reap blev kortere, end det på forhånd var planlagt til. Med fly tog vi tilbage til Thailand.

I Suvarnabhumi, Bangkoks lufthavn, købte jeg til Jan en busbillet til Pattaya og tog afsked med hende.

Selv tog jeg en taxi ind til det centrale Bangkok.

Der installerede jeg mig på et hotel.

Om aftenen tog jeg ud og morede mig.

Hvor jeg nød min frihed, og at jeg ikke længere behøvede at vise hensyn til Jan.

Dagen derpå rejste jeg videre.

Med tog.

Næste destination lå cirka 160 kilometer vest for Bangkok.

Kanchanaburi, byen der er bedst kendt for Broen over floden Kwai.

Og kirkegårde for allierede krigsfanger, som under Anden Verdenskrig døde i japansk fangenskab.

Men som også byder på en fantastisk natur.

I Kanchanaburi valgte jeg at bo på floden – på en tømmerflåde.

Forholdene var en smule primitive.

Men udsigten var fantastisk.

Aftenen tilbragte jeg i en af byens barer.

Kanchanaburi har på ingen måde et hektisk natteliv.

Men øllene smagte som de skulle.

Da jeg vågnede næste morgen, stod døren ud til verandaen åben.

Det lød usandsynligt, at jeg havde glemt at lukke den. Aftenen før var det begrænset, hvor meget jeg drak. Og natten havde jeg tilbragt alene.

Jeg gennemgik mine ting, intet manglede.

Jeg gik ud på verandaen, på bordet stod en næsten tom flaske Hong Thong*. Den var der ikke i går. Og selv drak jeg ikke den slags.

*Hong Thong er thailandsk whisky.

Jeg kiggede mig omkring, det ville kræve lidt besvær, at nå frem til min veranda ude fra, men umuligt var det på ingen måde.

Senere på dagen besøgte jeg Broen over floden Kwai.

Den ligner på ingen måde broen i filmen.

Og så er den stadig i brug.

Jeg gik ned under broen.

Der var det muligt at leje en båd, hvilket jeg benyttede mig af.

Kort tid senere sad jeg i en båd der i højt tempo fragtede mig af sted.

Flodbredderne suste forbi mig.

Et øjeblik senere var vi forbi stedet. Havde jeg set rigtigt, eller var det blot indbildning?

Pludselig så jeg inde på den ene bred en bekendt person.

Jan!

Jeg blev i Kanchanaburi i yderligere nogle dage.

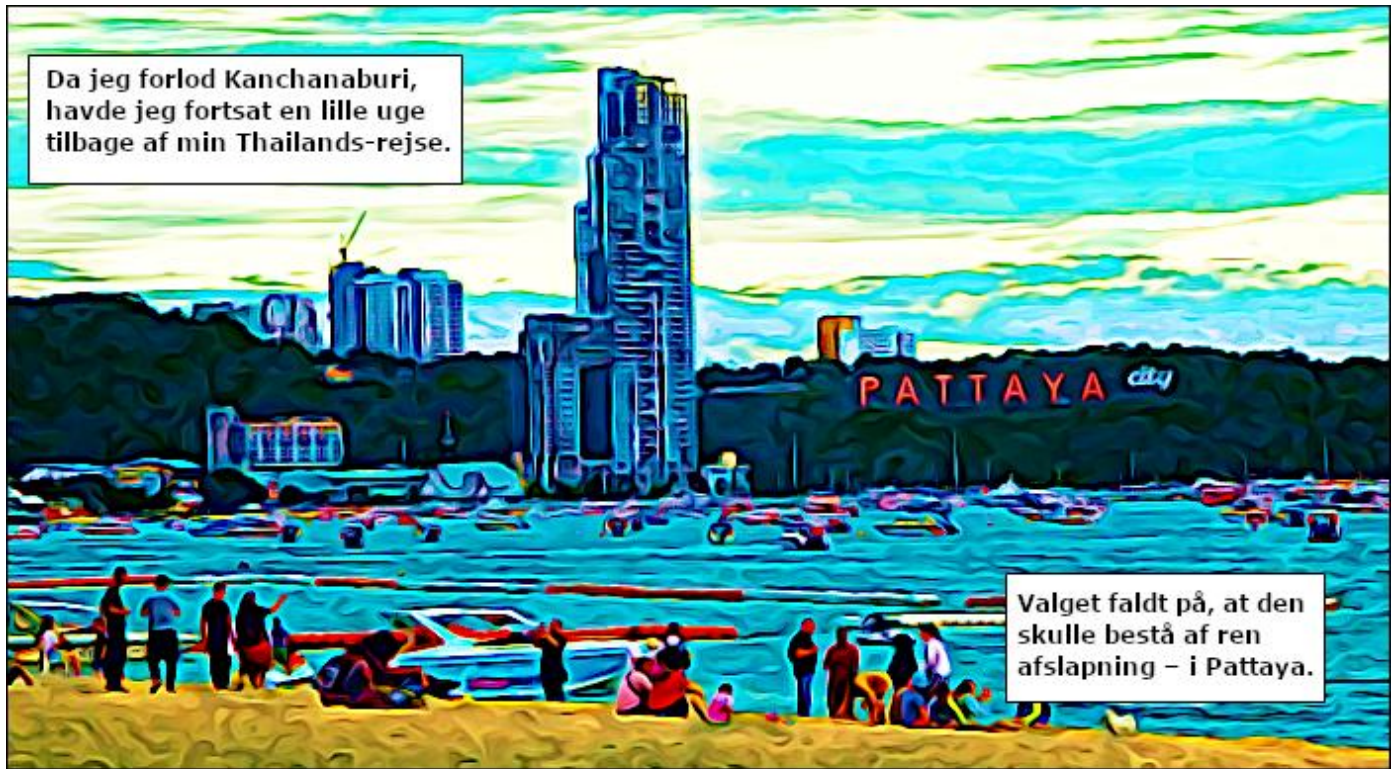
Det gav mig muligheden for at opleve nogle af nabolagets spændende attraktioner.

En enkelt gang mente jeg på afstand at se Jan.

Men da hun delvis havde ryggen til, var jeg ikke sikker i min sag.

Da jeg forlod Kanchanaburi, havde jeg fortsat en lille uge tilbage af min Thailands-rejse.

Valget faldt på, at den skulle bestå af ren afslapning – i Pattaya.

Sent på eftermiddagen nåede jeg frem til mit hotel.

Da jeg havde fået mig installeret, var det tid til et bad.

Efter Kanchanaburis tamme nattelev skulle jeg rigtig ud og more mig.

Baren Jan havde arbejdet i, ville jeg naturligvis undgå.

I en by som Pattaya var det ikke et problem.

Første øl blev indtaget på stranden.

Månen var igen tiltagende.

Da jeg forlod stranden, gik jeg på promenaden langs Beach Road.

Hele tiden havde jeg en følelse af, en eller anden fulgte efter mig.

Men når jeg kiggede tilbage, var der ingen forfølger at se.

Da jeg nåede frem til Walking Street, havde jeg næsten fået overbevist mig selv om, at det nok var indbildning.

Jeg besøgte en gogobar.

Og endnu en.

Sådan fortsatte det.

Som aftenen skred frem, begyndte jeg at blive mere og mere beruset.

Og det var ikke alene af alkohol.

Det forekom mig, at jeg på et tidspunkt mødte Jan.

Phra Phoom har bestemt, at du aldrig slipper for mig.

Men det var vist mere fantasien, der spillede mig et puds.

Rusen forhindrede mig ikke i at finde mit hotel – og min seng.

Natten var fyldt med aparte drømme.

Om Phra Phoom.

Og alt muligt andet underligt.

Og om Jan.

Jeg vågnede næste morgen
- dag - ved, at der var
usædvanligt varmt i
værelset.

Forklaringen bundede i,
at døren ud til altanen
stod åben. Det lød
usandsynligt, at jeg selv
havde lukket den op.

Straks kiggede
jeg hen på
yderdøren, den
var låst inde fra.

Jeg gik ud på altanen, der
var for langt ned til,
nogen kunne være
kravlet op nede fra gaden.

Men måske det havde været muligt at nå
frem til min altan fra det tilstødende tag?

Igen gik jeg
indenfor.

Spejdede rundt.

Noget stod på bordet.

Senere på dagen befandt jeg mig i Central Festival, et butikscenter på syv etager.

Da var det, jeg fik øje på en person, som med hastige skridt var på vej mod udgangen.

Jeg skyndte mig efter hende.

Da jeg nåede hen til panoramavinduet, hvorfra Pattayabugten kunne ses, spejdede jeg ud.

Ganske rigtigt, neden for rulletrappen kunne jeg skimte Jan.

Jeg forsøgte at indhente hende, men hendes forspring var for stort. Uheldigt, jeg ville godt have talt med hende. Om hendes spøgeri.

I stedet valgte jeg at tage tilbage til mit hotel for at få et par timer på øjet, så jeg kunne blive frisk til at komme ud og more mig i aften.

Jeg ved ikke, hvor længe jeg sov, men pludselig vågnede jeg.

Jeg havde selskab.

Jan!

Phra Phoom har fortalt mig, nu er det slut.

Næste gang jeg vågnede, var jeg alene.

Havde Jans tilstedeværelse blot været en drøm?

Jeg var tørstig.

Fra køleskabet snuppede jeg en flaske vand og tog en stor slurk.

Indholdet smagte forkert.

Et øjeblik senere følte jeg mig svimmel. Det måtte være Jan, hun havde stoppet noget i vandet. Alt omkring mig snurrede rundt. Jeg kunne ikke længere styre motorikken og drattede omkuld.

Jeg mistede bevidstheden og kun med mit indre syn, var jeg i stand til at se.

Med det oplevede jeg, livet passerede revy.

Slut